

JIRÍ TUČEK

BÍLÝ PLAMEN

ANEŽ

KOTVA VRŽENÁ DO MRAKŮ

JIŘÍ TUČEK

BÍLÝ PLAMEN

ANEB

KOTVA VRŽENÁ DO MRAKŮ

*Knihu, kterou právě držíte v ruce,
věnuji památce*

PETRA KLAVERA

*Španělského jezuity, jenž mírnil
utrpení otroků, vozených během
17. století na plantáže někdejší*

Ameriky

*Vymýval jim rány, neštítil se
těch nejodpornějších prací,
dokonce žebрал, když sháněl
peníze na jídlo pro ně.*

*Vyzvedávám-li nyní odkaz tohoto
světce,*

myslím i na práci

lidí z organizace, která se jmenuje

LÉKAŘI BEZ HRANIC

AUTOR

MOTTO:

*Úctou pro vítězství
krásy*

tek

ÚVODEM:

*Jistě – jsem směšný. Trapný,
směšný. Umírá křesťanský Bůh;
umírá příroda; umírá, tak veden,
můj národ.*

*A já jeho řečí, z níž se každý
den stává v mozcích a ústech
lidí více a více žumpa, píši básně.*

*Jistě – jsem směšný. Trapný a
směšný. Vždyť s tím, co jsem vyjmenoval,
v návaznosti umírá i*

*krásno, smysl pro Smysl činů, statků
a dějů. Mizí kultura – pilíř civilizace.
Umírá to, co se označovalo „Duší“
člověka.*

Umírá tudíž i poezie...

*Jistě-jsem směšný. Trapný,
směšný. Ale trapný a směšný není
prostor hvězd nade mnou. A prostor,
v němž se zrcadlí On ve mně!*

PŘEDZPĚV

DJOKO STOJČIĆ

NEKONEČNO

*Povězte mi ptáci, moji drazí jeřábi;
kam nosíte svá hořící hnízda?
Zdali pak je neuhasí nespoutané
oceány?
Zdalipak doletíte na kraj světa?*

*Odpovědi se nedočkám,
Už dávno byla zapsána
Mezi řádky tajuplných básní.*

Praha, 25.5.1996

ZIMA

PROSINEC

Nenávist je jistý druh fanatismu.

+ + +

Chlubit se, znamená vyslat ohnivý šíp.

+ + +

Vedle sobce bude růst tvé osamění.

+ + +

***Okouzlit, skutečně okouzlit většinou dokáže ten,
kdo je sám okouzlen.***

+ + +

***Je-li někdo podlézavý, není jen
podlézavý. Je zbabělý.***

***Je-li někdo zbabělý, není jen
zbabělý. Zradí!***

+ + +

Chceš-li vzbudit zájem ženy, slib jí, že ji budeš kazit.

+ + +

POZVÁNKA DOVNITŘ

*V mém divadle
zvaném
Poesie
vystupuji
sám
Schází
se zde
po pár schodech
dolů
k sobě*

Malý sál

(Jen tak zhruba pro padesát lidí)

*Prostě
velmi
malý
sál*

Žongluji tu

se slovy

I se vším dalším

co mne tvoří

Abych

vás

zaujal

A vyzval

k pouti

ve vás – v sobě

vzhůru

Na struny

Obzorů

Vašich Obzorů

Abych

tudíž

hrál

KDYSI

Vy nevíte

Černovlásko

Nemůžete

tušit

co jste provedla

Jsem nyní

jak kapitán

kterému právě řekli

k d'asu!

že jeho loď

je náhle

bez

kompasu

Ber jak ber

*Toto nejsem schopen
vyřešit*

*Zde pro mne není
žádný
směr*

Černovlásko

Vy nevíte

Nemůžete vědět

co jste provedla

když jste zvedla

řasy

SÚTRA

Jsem

*zrno
písku*

Jsem zrno písku

na cestě

z níž vidíš

moře

Moře

*A v něm
nebetyčnou
horu*

Jsem jen zrno písku

A tato báseň

je o všem

Neboť je to báseň

o Prostoru

POHLED

*Zřejmě
stíny
svých
propastí*

se nyní

na mne

Měsíc

dívá

*Člověk
vydechne
za život
tolik
tepla!*

*A je mu
při tom
často*

zima...

PRODLEVA

Zkus to

Zkus to

Setrvej

Okamžik

Setrvej

Když dozní zvony

Sám

sebe

poslouchej

CITADELA I CHRÁM

Než zakopou

či spálí

naše

kosti

Měli bychom

se naučit

a pak umět

klást

cihlu

k cihle

- Neboť na každé

z nich

záleží

Než zakopou

či spálí

*naše kosti
Měli bychom*

objevit

*a pak umět
nést*

Světlo

Posvátnosti

*- Neboť na ní
velice
(právě v této době)
záleží*

Než zakopou

či spálí

naše kosti

měli bychom klást

pozorně

cihlu k cihle

při stavbě

své

osobnosti

Tedy citadely

Tedy chrámu

nám

každému

svěřené

Vznešenosti

STAROST

*„Jak ti mám ušít
nové zimní šaty?*

Jsi jistě už hubený

A dokonce ještě zhubneš

snad...

*Vždyť nikdo ti nevaří
jídlo*

které jsi měl doma

rád“

Obdobně své starosti vyslovila

žena – manželka

někdy

někdy již

před

rokem

842

Jmenovala se Liou Jü-si

*A různými překlady
obsah jejích vět
„protekl“
až do těchto
mých
veršů*

Jsi jistě hubený

*Nikdo ti nevaří jídlo
- co máš rád*

*Vrátil se tenkrát
z bojiště*

muž

té opuštěné

ženy?

*Či zprávu o něm
až
přinesl*

*jen
jeho
kamarád?*

VYŠEHRAD

Je to pověst

Pověst řeky

o jednom místě

kolem ní

Je to píseň

Velká

a krásná píseň

o jedné cestě

Dlouhé

a těžké cestě

Jak dlouhé cesty

bývají

Je to báje

Je to mýtus

Mýtus o tažení

které prý začalo

úderem pěsti

Osudu

na desku

kamenného stolce

jakéhosi

knížete

Jakéhosi dávného vůdce

a jeho dcer

Tří

tajemných

tajemných už

žen

Tak

*Tak
pod tíhou*

Tmy

Kosmu

Prý

Prý počal národ

Národ!

*- Dlouho však
jen
shluk*

Shluk jakýchsi lidí

společným zájmem

především o pouhé přežití

Sjednocen

Na počátku to prý byl

jakýsi

dávný

kníže

A trojice jeho dcer

Dnes

už

tajuplných

žen

A houf jakýchsi lidí

Kteří se probili pak

Dějiny

- Nad nimi

Znak lva

*později
slavně
vyzdvižen*

Národ!

*Stále a stále
znova*

Ze všech stran

A všemi

ohrožen

Je to pověst řeky

Je to velká a krásná píseň

o dlouhé cestě

Lidé však už dnes

hromadně

*písně
nezpívají*

City se nenosí

City se tají

Pověsti

báje

mýty

zapomínají

A řeky

stejně jako místa kolem nich

vysychají...